

4. MAI

NR. 3 1986

INNHOOLDSFORTEGNELSE:

- S. 3 - LEDER
- S. 4 - LANDSMØTET
- S. 7 - SOMMERLEIR OPPSUMMERING
- S. 12 - SOSIALISME DISKUSJONER FRA LERAVISA
- S. 15 - KINA
- S. 20 - STUDENTERSAMFUNNET I OSLO
- S. 25 - STATSBUDDSJETT AKSJONEN
- S. 30 - VÅR NASJONALE MÅLSTRID.
- S. 34 - HILSNING FRA KABATAANG MAKABAYAN

FRIST FOR INNLEGG TIL NESTE
NR. AV 4 MAI ER: 15 OKTOBER
SKRIV INNLEGG!

LEIAR

Renteaksjonen 86 synta at NKS er i stand til å utløysa stor rørsle blant studentane når me konsent rerer kreftene og ikkje minst: når me aktivt drar "vanlege studentar" med i planlegging og gjennomføring av aksjonar. Sommarleiren var prega av skarpe og livlege diskusjonar både om sosialismen og om måten NKS fungerer (og bør fungera).

Kvifor stilla desse 2 hendingane saman? FORDI dei gir håp om løysing av heilt sentrale problem, og peikar framover - ikkje minst i eit semester der me skal leggja eit fundament for NKS si framtid, gjennom vervekampanje og gjennom førebuingane til eit landsmøte som skal velja ny leiding og staka ut kursen fram mot 90-åra.

- Me må lara av RENTEAKSJONEN i alt arbeidet vårt. Me må dra studentar utafor NKS med i politiske diskusjonar, i å planlegga og gjennomføra alt frå Statsbudsjettaksjonane i haust, praksisaksjonen på sjukepleierskulen, og lokale kantineaksjonar til solidaritetsarbeid for Sør-Afrika og Afghanistan, ja til og med KK-ut. Slik kan arbeidet vårt bli noko anna enn det heroiske strevet til nokre få "heltar". Me vil knytta til oss mange nye folk og NKS kan bli senter og drivkraft i eit større miljø av aktive studentar.

- I NKS finst det mange ulike syn på sosialismen og på organisasjonen vår idag. Det store ved leiren var at for fyrste gong på lenge blei denne usemja gjenstand for åpen og skarp diskusjon. Der ulike syn blei brynt mot kvarandre. Hauste byr på rikt høve til å utvikla dette (eller til å starta, for dei som ikkje var på leir): Diskusjonane i (og utafor) laga om beretning (2-årsmelding), strategisk plan og ikkje minst om sosialismen må brukast fullt ut.

IKKJE MINST er det viktig korleis me fører diskusjonane:

- For det fyrste: NKS er ein del av det norske samfunnet og er ikkje fritt for den undertrykkinga som finst der. Derfor, om diskusjonane skal vera RIFELT demokratiske, må einhelle tida vurdere tiltak som sikrar at jenter, nye medlemmar, folk frå arbeidarklassen og andre undertrykte grupper faktisk er med og formar diskusjonane. NKS framtid avheng av at dei som skal drive organisasjonen fram mot 1990 raskast togleg gjer NKS til sitt, og då held det ikkje at dei sit som "lause vitner" i haust.

- For det andre: Me er kameratar som har eit sams mål: å gjere slutt på all undertrykking. Derfor: Diskusjonane må vera skarpe, men målet er einenskap. Då må me framfor alt skilje mellom sak og person. ~~Kampen~~ ikkje dannar klikkar som bekjemper kvarandre.

BANN/

LANDSMØTE BEVEGELSEN

LANDSMØTETS OPPGAVER.

Vi i NKS har ei stor oppgave foran oss denne høsten, - forberedelsene til organisasjonens 6. landsmøte. Landsmøtet er Forbundets høyeste organ. Det viktigste som skjer på landsmøtet (LM) er valg av ny sentral ledelse i organisasjonen, og i tillegg oppsummere den politiske og organisatoriske utviklinga i perioden, - og så langt som mulig stake ut de politiske hovedretningslinjene for neste periode. I tillegg så skal regnskapet til NKS revideres og godkjennes. En del andre saker skal også opp på landsmøtet, så som ev. vedtaksforslag og vedtektsendringer.

VALG AV DELEGATER.

Valg av delegater er et politisk valg. Det betyr at dette valget må være basert på ihvertfall to ting. - Den/de som laget vurderer som politisk sterkest skal velges som delegat. Dette er nødvendig for å få best mulig diskusjoner på landsmøtet, og det vil alltid være sånn at diskusjonene betyr mye for et avstemningsresultat. Det er også nødvendig å velge de politisk sterkeste som delegater for at de skal kunne sloss for lagets, (og sine egne) standpunkt. - Om det er store motsigelser i laget på spørsmål som skal opp på LM, så bør laget velge delegater som står på flertallets linje. Dette pga. at laga kan pålegge delegatene å fremme forslag til vedtak, men de kan ikke pålegge delegatene å stemme på en bestemt måte.

NKS' vedtekter sier om delegat-valg og landsmøter: - " Til landsmøter og distriktsmøter velger grunnorganisasjonene delegat er med fulle rettigheter i forhold til antall medlemmer grunnorganisasjonen har betalt kontingent for. Sentralstyret vedtar fordelingsnøkkelen og framgangsmåten ved valg av delegater til landsmøter og distriktsmøter. - Stemmerett på landsmøter og distriktsmøter har bare valgte delegater. Sentralstyremedlemmene har rett til å møte med alle rettigheter unntatt stemmerett på landsmøtet."

Ut i fra dette er det sjølsagt at laga må gjøre ei skikkelig vurdering av den/de som velges til delegater. Konkret vil det si at laga bør velge de til delegater som de samtidig vurderer som på plass i nomineringene til Sentralstyret. Det å være delegat må ikke sees på som ei fostringsoppgave. Laga vil få det antall delegater på LM som de har levert inn kontingent til Arbeidsutvalget for, innen 15. november. "Delegatnøkkelen" - dvs. hvor mange medlemmer det trengs for å oppnå så og så mange delegater, vil bli opplyst om særskilt til hvert distrikts/lags-styre.

NOMINERINGER TIL NYTT SENTRALSTYRE.

Alle lag skal innstille folk til nominasjoner og valg. Det er også anledning til å nominere folk utafor laget, og det er mulig for enkeltpersoner å komme med forslag på folk som bør innstilles. Det er svært viktig at samtlige som blir nominert blir kadervurdert, ut i fra de kriteriene som nominasjonskomiteen legger fram til dette landsmøtet. Nominasjonskomiteen er nedsatt av Sentralstyret for å forberede valg til nytt Sentralstyre, og det materialet som blir sendt inn via interne rutiner vil bli behandla av denne. På LM vil det så bli nedsatt en valgkomite som vil få ansvaret for å få valgt et sterkest mulig Sentralstyre. Det er svært viktig at laga nominerer mange kandidater, og at laga er dristige i nominasjonene med sikte på å få fram nye, unge ledere for Forbundet. Særlig viktig er det at laga nominerer mange nye folk, folk fra arbeiderklassen og jenter. Dette vil være med på å sikre den best mulige ledelsen av Forbundet, landsmøtet vil stå overfor reelle valg, og en vil få et bedre bilde av hvem hele organisasjonen mener er skikket til å sitte i ledelsen. - Det er også viktig for å få fram ei skikkelig varaliste.

Arbeidet med landsmøtet vil kreve mye innsats fra alle medlemmer, for å få gjennomført forberedelsen på en forsvarlig måte. Vi har ganske kort tid på oss. Derfor har vi ikke råd til at lag eller medlemmer ikke tar del i forberedelsene. Det kan heller ikke tolereres at fristene som er gitt for innsending av materiale, nominasjoner osv. blir overskredet. Dette skaper rot og fører til at mye krefter må brukes for å ordne opp i dette. Krefter som ellers ville ha blitt brukt til politiske diskusjoner og forberedelser.

Til slutt vil vi oppfordre alle om å kaste seg inn i arbeidet med og diskusjonene foran landsmøtet. Før debatten fra laga inni 4. Mai!

Her følger fristene for landsmøteforberedelsene. Disse fristene gjelder for Distriktsstyrene/lagsstyrene. De må da sette opp egne frister ut i fra de sentrale fristene, og må ta hensyn til dette i sin planlegging. Arbeidsutvalget skal ha gjeldende materiale i hende seinest den dagen den sentrale fristen utløper.

For NKS/AU

Richard S.

TIDSPLAN FOR LANDSMØTEFORBEREDELSENE.

- 15 oktober. Nomineringer fra laga.
- 1 november. Kadervurdering og rangering av kandidatene.
- 15 november. Kontingent inn hos AU for at den skal bli med i beregningsgrunnlaget for antall delegater fra laga.
- 15 november. Forslag til Beretningsbehandlinga.
- 15 november. Forslag til endringer av vedtektene, IK-programmet, sikkerhetsinstruksen.
- 15 november. Frist for innsending av navn på delegater og vara-delegater.
- 1 desember. Frist for innsending av vedtaksforslag på strategisk plan, og andre vedtaksforslag og politiske spørsmål som skal reises på landsmøtet.

SOMMERENS VAKRESTE EVENTYR ER OVER, -OG DU SOM IKKE VAR DER VET IKKE HVA DU HAR
GÅTT GLIPP AV!!

Hoved temaet på årets leir var Sosialisme, -blindveg eller utveg. Bakgrunnen for at dette ble årets tema er at våre perspektiver om sosialisme og kommunisme dessverre drukner lett i vårt gøglige politiske arbeidet. Jeg tror at våre strategiske målsetninger i alt for liten grad spiller inn når taktikk og politiske linjer legges opp i studentkampen. Hva er f.eks. revolusjonær studentpolitikk, -å kreve renta ned stipendiet opp? Sosialisme diskusjonene er sentrale for M-L bevegelsen. Noen medlemmer har diskutert dette flere ganger tidligere, men for de aller fleste i NKS er dette en forholdsvis ny diskusjon.

Leirens målsetning var å gi folk et godt grunnlag for videre sosialisme diskusjoner. Vi ønsket å studere erfaringer fra de sosialistiske samfunnene i Sovjet og Kina. Hvilke motsigelser var sentrale og hvilke metoder ble brukt for å lese de? For å kunne diskutere sosialisme i Norge, må man studere positive og negative erfaringer fra tidligere sosialistiske samfunn. Hvilke forutsetninger har Norge som Sovjet og Kina ikke hadde?

De politiske motsigelsene som dukka opp på leiren var i hovedsak:
Hvordan skal arbeiderklassens makt organiseres?

Mer diskuterte vi om partiet skal ha en særstilling under sosialismen. -Endel mente at partiet skulle være statsberedde i den forstand at partiet skal ha rett (ikke plikt) til å overprøve vedtak fattet i statsadministrasjon og folkevalgte organ. Partiet må ikke smelte sammen med statsapparatet, men utgjøre ledelsen. Partiet må ha basis i arbeiderklassen og mobilisere massene politisk. Det vil da med sin ideologi og strategiske målsetninger utgjøre et godt redskap for arbeiderklassens diktatur. Det er alltid en fare framvekst av et nytt borgerskap i det administrerende skiktet. Selv om et statsberedende parti aldri er en 100% garantist mot kontrarevolusjon, så har det større og bedre muligheter enn et parlamentarisk organ til å slå ned på slike tendenser. -På den annen side ble det hevdet at: Det er viktig med et ledende kommunist parti, men at det skal være det gjennom reelle demokratiske valg til en folkevalgt forsamling. Partiet skal ikke kunne overprøve dette organets vedtak. Parti medlemmer med sentrale maktstillinger i staten vil ha materielle interesser i strid med arbeiderklassens interesser. Dersom partiet er statsberede vil borgerskapet forsøke å gjøre kontra-revolusjon ved å ta over partiet.

Hva vil kjennetegne de intellektuelle under sosialismen, og i hvilken grad vil dette skiktet utgjøre en fare for kontrarevolusjon?

Enigheten var stor om at nedbryting av arbeidsdelinga mellom ånd og hånd

er svært viktig i et sosialistisk samfunn. Men det var stor uenighet om hvorvidt studenter og andre intellektuelle må ta del i produksjonen og ikke bare drive med åndsarbeid.

-Det ble hevdet: De intellektuelle er ikke et skikt som kan vurderes under ett. Det finnes forskjelling "typer" intellektuelle. F.eks vil en grunnforsker og en lærer være gode ressurser for et sosialistisk samfunn. Mens det på den annen side finnes sentrale administratorer som vil representere en fare. Tiltak i forhold til de siste må være å gi det arbeidende folket tid og kunnskap til å delta i beslutningsprosessen, -ikke å sende de intellektuelle ut i produktivt arbeid. -Mot dette ble det hevdet: I det intellektuelle skiktet ligger en stor fare for utvikling av et nytt borgerskap. Dette viser både erfaringer fra Sovjet og Kina.

De intellektuelles tanker og ideolog vil være påvirket av det forholdet de står i til produksjonen. Det gamle borgerskapets ideologi vil gi grobunn i dette skiktet for en kontrarevolusjon. De intellektuelle vil, utifra deres posisjon i samfunnet, ha lett for å tilrive seg makta. Et avgjørende tiltak for å hindre en slik utvikling er å bryte med arbeidsdeling, -både ved at arbeiderne deltar direkte i styringa og annet åndsarbeid, og ved at de intellektuelle deltar i produksjonen.

"Borgerskapet er de i partiet med maktstilling som går den kapitalistiske veien" (Mao). Det var uenighet i hvorvidt politiske meninger kan inngå i en klassedefinisjon under sosialismen.

-Mot ble det hevdet: Vi som materialister må analysere klasser og grupper ut i fra den materielle situasjonen de befinner seg i. En klasse definisjon med et slikt subjektivistisk element vil avvæpne arbeiderklassen og folket i kampen om makta. Med en slik definisjon sier man at hovedmotsigelsen går innad i det administrerende skiktet, mens hovedmotsigelsen i realiteten vil gå mellom hele det administrerende skiktet og arbeiderklassen. Definisjonen forutsetter dessuten at det finnes en gitt definisjon av den kapitalistiske veien.

-For ble det hevdet: Politikken, -det subjektive element spiller en langt større rolle under sosialismen enn under kapitalismen. Det vil hele tida være en kamp om politiske linjer og debatt om hvilken politikk som trekker i kapitalistisk retning og i retning kommunismen. I Kina deltok folket sjøl i disse debattene (kulturrevolusjonen). Etter ei tid stagnerte denne linje kampen og kontrarevolusjonen kom. Det nye borgerskapets verktøy for å ta over statsmakta var nettopp "partifolk med makt som gikk den kapitalistiske veien".

Er det noen motsigelse mellom det å utvikle produktivkreftene og det å endre produksjonsforholda? For å si det på en annen måte: Er det noen motsigelse mellom det å bryte ned arbeidsdeling mellom kjønna og det å utvikle teknologi, kunnskap osv.?

Denne debatten ble ikke den mest utviklende ,men det utkrystaliserte seg raskt to synspunkt.

-Den ene sida mente at det her ikke var noen motsetning.Det å bryte med arbeidsdelinga mellom kjønna ved f.eks. å sosialisere omsorgsarbeidet,ville frigjøre store ressurser til produktivt arbeide.

-Det ble på den andre sida sagt:Nedbrytning av arbeiddelinga mellom kjønna ville bli dyrt på bekostning av utviklinga av produktivkreftene.En senker nødvendigvis produktiviteten når halve befolkninga slutter å være dobbelt arbeidene.

Det ble også en diskusjon om karakteren av motsigelsen mellom produktivkreftene og produksjonsforholda.Hvor skal hovedvekta legges i et sosialistisk samfunn,å endre produksjonsforholda eller å utvile produktivkreftene?Det må gjøres konkrete vurderinger,men noe generelt kan likevell sies.

-Utvikling av produktivkrefter til et visst nivå er en forutsetning for å kunne endre produksjonsforholda.En kan ikke kollektivisere småprodusenter uten at produksjonsmidlene til en viss grad er mekanisert.I altfor tilbakeleggende land er sosialismen umulig å bygge.

-Sovjet o Kina var begge land hvor produktivkreftene var lite utvikla,-likevill ble det bygd sosialistiske samfunn.For at et samfunn skal utvikles i retning av kommunismen,må produksjonsforholda endres Vi støtter oss på mao som sier: 2Først må produksjonsforholda forandres.Da,og bare da kan produktivkreftene bli utvikla fritt."

Alle var enige om at nedbrytning av arbeidsdelinga mellom kjønna er svært viktig.Vi diskuterte oppløsning av kjernifamilien som et tiltak for dette.

-Noen mente at oppløsning av kjernefamilien er en forutsetning for å kunne bryte ned arbeidsdelinga mellom kjønna.I kjernefamilien finnes det mekanismer som undertrykker kvinnene sosialt,økonomisk,psykologisk og seksuelt.Ved å sosialisere omsorgarbeidet vil ikke grunnlaget for kjernefamilien lenger eksistere.Man må heller ikke opprettholde kjernefamilien som organisatorisk enhet fordi man da får en "privat svære" hvor mannens muligheter til å undertrykke kvinnen er større enn i et kollektiv.

-Andre mente at:Kjønnsmotsigelsen vil bestå langt utover i sosialismen.Det viktigste tiltaket mot en kjønsmessig arbeidsdeling og kvinneundertrykking er å gjøre kvinne økonomisk uavhengig av mannen.Slikt sett må kjernefamilien opphever som økonomisk enhet.Organisatorisk så kan det tenkes at et kollektiv er en bedre boform,men det løser lite av kjønnsmotsigelsen.

-Et tredje standpunkt var at folk måtte bo som de sjøl ville.

Alle mente at ideologisk kamp var svært viktig.

Den siste motsigelsen jeg skal referere er spørsmålet om statsmakta kan deles mellom flere klasser. De fleste av leirdeltakerne deltok ikke i denne diskusjonen. Det var vanskelig å gripe motsigelsene i de standpunktene som ble fremma. Mye av uklarhetene skyldtes nok at visse begreper ble brukt uten at de ble definert. F.eks. så viste det seg at ordene "makt" og "innflytelse" ble definert på forakjellig vis av debatantene.

-Noen hevda at bare en klasse skulle ha makta, nemlig arbeiderklassen. Det er logisk umulig å dele arbeiderklassens makt med andre klasser, uten å samtidig frata arbeiderklassen makta. Innflytelse må defineres som noe mindre enn makt. Andre deler av folket må ha en innflytelse i den forstand at de påvirker og er med på beslutningsprosesser, men arbeiderklassen må ha makta i siste instans.

-Andre hevda: Største parten av befolkninga i dag har objektive interesser av å bygge sosialismen. Hvorfor skal da arbeiderklassen sitte med makta alene når sosialismen skal bygges? De nederste skiktet av de intellektuelle utgjør ingen fare for kontrarevolusjon og bør ha makt sammen med arbeiderklassen. Innflytelse er makt.

Det var forholdsvis mange som var på leir for første gang og tiltross for et omfattende og vanskelig tema, var det stor deltagelse i diskusjonene. Mange som ikke tidligere hadde diskutert sosialisme eller tatt ordet i plenum før, hevdet seg ganske tause. Litt ut i leiren kom det et forslag om at disse "tause" skulle få gå ut av sine egne grupper og danne sin egen. Dette avstedkom ganske voldsomme diskusjoner på leiren om å bruke separatisme som løsning på problemer i gruppa, demokratiet på leiren og om den konkrete situasjonen som var oppstått.

-Noen mente at dette var en sak som hverken leirledelsen eller leirens plenum burde ta stilling til. Men at det var helt opp til folk sjø om de ville danne nye grupper.

-Andre mente at dette problemet var en sak som angikk og påvirket hele leiren, og at plenum skulle ta avgjørelsen.

-En tredje linje var at bare jentene på leiren skulle ta beslutningen om det skulle dannes en slik gruppe, fordi passivitet er et typisk jenteproblem.

Når det gjaldt innholdet i forslaget var det også mange meninger.

-Noen mente at dette ubetinget var et bra initiativ. Forslaget kom fra de "tause", de som følte hvor skoen trykket måtte kunne løse det på sin egen måte. En ny gruppesammensetning ville sikre berde at alle deltok i diskusjonene.

-Andre mente at separatisme (d.v.s. utskillelse) som løsning på problemer innafor gruppa, ikke er en riktig metode. Man løste ikke motsigelsene ved å la de tause gå ut, og man fratok de andre ansvaret for å føre diskusjonen på en slik måte at alle kunne delta. Poenget ved å ha grupper sammensatt av folk med

forskjellig politisk nivå, erfaring, kjønn osv. er at alle har noe å tilføre, diskusjonen slik at den utvikles.

-Store deler av leiren mente at separatisme som metode for å løse motsigelser allment sett ikke var riktig, men at det i dette tilfelle skulle opprettes en ny gruppe.

Enden på visa var at gruppa ble dannet. Gruppa sjøl oppsummerte dette som et bra tiltak. Alle hadde deltatt i gruppediskusjonene og denne gruppa hadde også flere innlegg i siste plenumsdebatt.

Det må konkluderes med at leirens målsetning ble nådd. Det er selvsagt vanskelig å foreta konkrete målinger av det politiske nivået. Men deltagelsen i diskusjonene, utviklinga av politiske linjer og linjekampen tyder på at utbytte av leiren var bra. Slik oppsummerte også mange av leirdeltagerne det.

Målsetningen med leiren var først og fremst å heve det politiske nivået i organisasjonen. Leiren var vellykket, men betydninga dette har for MKS reduseres betraktelig når deltagerantallet var så lavt. Store deler av organisasjonens medlemmer uteble. Hvorfor? Mobilisering til leiren skjedde gjennom intern presse, MK radio og egen folder. Sommerleirene er årlige begivenheter MKS legger nye krefter ned i. Hvorfor synes folk at jobb, fag, andre ferier, osv. er viktigere enn å dra på sommerleir? Ut på banen med motsigelsene til at MKS skal arrangere sommerleire!

Denne oppsummeringa har sikkert ikke gitt alle standpunktene full rettferdighet. Ta det som en oppfordring til å føre diskusjonen videre i internpressa!

LINO9

SAKSA FRA LEIRAVISA

OM SPØRSMÅLET OM PARTIETS SI STILLING OG DEI INTELEKTUELLE SI ROLLE UNDER SOCIALISMEN.

Ein del hevdar at partiet ikkje skal ha ei særstilling i høve til statsapparatet under sosialismen. Dei historiske erfaringane syner at dette er uheldig i høve til demokratiet og faren for kontrarevolusjon blir det hevda.

Da må eg spørre:

1) Er det slik at partiet eksisterar uavhengig av folket og utviklar seg uavhengig av deira interesser under sosialismen, og er dette allmenngyldig?

2) Er det slik at partiet er ein fare for sosialismen, og om så er kven er det da som ivaretar folket sine objektive interesser av sosialismen?

Eg vil svare ubetingt nei på begge spørsmåla som det allmenngyldige. Kommunistpartiet skal vera fortroppen, og vera det som tilfører kampen det bevisste elementet, og vera leiande i utviklinga av ideologien og utforminga av taktikken for å nå det strategiske målet, kommunismen.

Statsapparatet kan aldri fylle denne rolla like lite som partiet gjennom dei ideologiske diskusjonane kan vera drivkrafta i utviklinga av produktivkreftene uavhengig av massenobilisering og innflytelse i statsapparatet.

Med andre ord må det vera ei arbeidsdeling. Det som til tider har skjedd overlag i den eine eller andre retninga som det kinesiske og sovjetiske eksemplet syner oss. På den eine sida overvurdering av produktivkreftene si rolle. På den andre sida overvurdering av ideologien si betydning. Det må vera klart at det eine påverkar det andre (j.fr. utviklinga av produktivkreftene i Moreg gjer både den tekniske og ideologiske/politiske overgangen til sosialisme lettare i Moreg enn i Sovjet/Kina). Ut i frå dette vil eg peike på at det er av viktig betydning at partiet spelar ei rolle innafor statsapparatet for å hente ut informasjon og for å drive politisk/ideologisk agitasjon for sine linjer etter å ha fått oppslutning frå folket. Om ikkje dette skjer vil partiet bli hengande etter utviklinga i statsapparatet og faren for kontrarevolusjon vera større. Om ikkje betydninga av både partirepresentantar og av ekspertar i statsapparatet blir tatt omsyn til vil det vera lett for overslag i den eine eller andre retninga. Eg vil fram til at partiet ikkje kan spele ei isolert rolle i høve til statsapparatet, men at folket, partiet og statsapparatet må utgjøre ein einenskap i framdrifta av sosialismen.

Dei intellektuelle spelar ei rolle som ikkje må undervurderast. Eit særdrag ved dei intellektuelle er at dei lett vil vera del til ei kven tid berokande sine støttespelarar. På ei anna side representerar dei kunnskap og ei viktig alliert gruppe for arbeidarlassen. Historisk har dei intellektuelle si rolle vore å sette dei herskande sine idear ut i livet utan kritiske vurderingar av innhaldet av ideane. Det done er i ranga si kunnskapsformidling i den borgarlege skolen i Moreg i dag. For at dei intellektuelle i større grad skal få orientering om konsekvensane av arbeidet sitt meiner eg det er viktig at dei sjelve delar i periodisjonen i periodar. På same måte er det viktig at arbeidarane får sjansen til å drive med sjølvbetenlig

I plenum vart det hevda at kommunistpartiet nå vera "statsberande" under sosialismen.

Omgrepet "statsberande" er uklart. Eg ser det slik at hovudsaka med dette er at :

1) Partiet skal ha makta i staten og dermed kontrollere statsapparatet.
2) Denne partikontrollen må gjelde uavhengig av den støtta partiet har blant folk gjennom val. Dette fordi partiet representerer arbeidarklassen.

Grunngjevinga for dette synet oppfattar eg slik: Partiet har sin basis i den mest framskredne delen av arbeiderklassen. Partiet byggjer på marxisme-leninismen og utviklar dermed ein politikk som tjener arbeiderklassens sine langsiktige interesser. Partiet har objektivt og pr. def. den rette politikken som vil leia fram mot kommunismen. Spørsmålet om demokratiske val til ei nasjonalforsamling vert dermed eit taktisk spørsmål:

Stemmer flertalet av folket på kommunistpartiet, har dei stent rett og får halde på sine demokratiske rettår. Stemmer dei på andre parti er dei ikkje moden nok, og fortener ikkje stemmerett.

★ Eg meiner dette synet er feil av fleire årsaker:

a) DET ER DOGMATISK.

Korleis kan ein finna ut kva som er "objektivt rett" i kvar ny og særegen situasjon? Må ein ikkje nettopp gå gjennom ein prosess, praksis og oppsummera denne for å tilegna seg nytt kunnskap?

b) DET SEM BOKT IFAA AT PARTI-MEDLEMMENE ER EIN DEL AV SAMFUNNET
Idar har sin basis i produksjonsforholda. Partimedlemmar med sentrale

maktstillingar i staten vil ha materielle interesser som er i strid med arbeiderklassens sine interesser. På eit visst tidspunkt kan desse folka utvikla klassebevisthett, og blir sterke nok til å ta over makta i staten. Dette gjeld OBJEKTIVT, uavhengig av desse folka sin subjektive vilje.

c) DET UNDERVURDERAR FOLKET SI ROLLE UNDER SOSIALISMEN .

Om partiet ikkje vinn oppslutning blant folk tyder ikkje dette at folk er for denne til å forstå poenget. Det tyder enten at partiet står for ein dårleg politikk, og er avslørt av folket. Eller at kommunistpartiet står for ein "god" politikk, men folket vil ha ein annan (dårleg) politikk. Men ein politikk som i praksis må pådyttes folk med tvang vil uansett fungera dårleg.

d) EIT STATSBERANDE PARTI VIL TRENGJA TIL SEG KJØPEREJEGODAT

Når det er slik at ein må inn i partiet for å få ei overordna stilling i staten må dette naudsynleg skje.

MOT dette synet vil eg hevda at Partiet må leia utviklinga mot kommunismen på grunnlag av opplutning blant folk gjennom ein god praksis. Eg går inn for at Partiet må ta regjeringsmakta og kontrollere statsapparatet, men dette må skje på grunnlag av reelle demokratiske val der flertalet avgjer. Eit slikt Parti vil ikkje kunne smelta saman med staten. Karrierejagarar vil innvadera statsapparatet IKKJE partiet.

e) Partiet må stilla strenge krav til aktivitet blant medlemmane, og ikkje vera sått basert på "profesjonelle revolusjonære". Slik vil ingen kunna gå inn i Partiet for å oppnå materielle privilegier. Eit slikt Parti vil kunna arbeida for at arbeiderklassens sine interesser vinn fram i staten.

Til ordsiftet kring korleis

partiets rolle skal vere etter ein sosialistisk revolusjon.

Forutsetnaden for mitt syn er avhengig av to ting:
Vi har med å gjere eit samhele som har gedd ein revolusjon følgje ein sein-kapitalistisk periode.
Dessutan gjeng eg ut i fra at partiet representerar arbeidarklassen sin interesse i å frenje ei utvikling mot eit kommunistisk samhele.

Eg meiner at partiet etter revolusjonen må vere eit såkalla stattherande parti. Omgrepet er vorte kritisert avdi det er innhaldsløst. Dette kan eg til dels si meg snad i, i den utstrekning vi veit at den konkrete utforminga av statsadm. og industriledelse i eit etter-kapitalistisk samhele ennå er svært i det blå, også i retorikken til slike som meg.

Diverera lidar den andre sida, som taler om "ei brei demokratisk front og politiske blouster og flerfald" av dei same vage tendensane.

Eit par poeng kan likevel gjerast. Staten skal ikkje vere identisk med

partiet. Partiet skal leia

statsapparatet. Dette er heilt mndsynt om den omfattande omfordeling av eiorden og makt som sosialismen krev skal kunne finne stad.
Statsapparatet i eit industrialisert samhele er, ved sida av industrien si utforming, det viktigaste verktøy for å sette ein politikk ut i livet.

For å vere litt neir konkret, kan eg nemne eit eksempel fra korleis staten i Norge i dag leiar sine 100% statseide bedrifter, sannanlikna med korleis staten leiar dei bedriftane der staten har aksjenajoriteten.

Det er den sistnemte styrings" hyppig-heten", som eg meiner kan likna den leiinga partiet skal ha med det ny-sosialistiske samheldet.

Partiet skal overprova alle avgjerd med politisk tyngd eller svær økonomisk tyding. Partiet skal ha siste ord i ansettelses (orsak) tilsettings saker. Man eg ser dette berre som ein ANKE-instant, ikkje som den daglege leiinga av landet skal skja frå partikontoret.
REGINE (eg ber om orsaking for alle feil i nynorsken, men støttar meg på Mannfreds tese: Dårleg norsk er betre en god unorsk)

SPELAR DET NOKON ROLLE OM DET HAR SKJEDD EIN KONTRAREVOLUSJON I KINA ???

I gruppa vår, som i ml-rørsla generelt, var det mange som ikkje hadde tatt stilling til dette spørsmålet, men som syntes utviklinga ikkje ser lovande ut. Det er ikkje rart at mange er usikre. Det er heller ikkje lagt opp til at denne leiren skal ta ei avgjerd i plenum på verken det eine eller andre.

JEN: KVA MED TIDA FRAMOVER ??

- Parten kan no avvise problemstillinga som uinteressant. (Vi er i NORGE nå) Isfall seier me at det er uinteressant/Uviktig om det
- fine sosialistiske land i det heile tatt
- om det største landet i 3.verda er sosialistiske eller kapitalistisk
- om kulturrevolusjonen var ein klassekamp

Eller: Me kan seina at dette er viktig å ta stilling til, både for

- analysa vår av verdenssituasjonen
- av analysa vår av utviklinga og klassekampen under sosialismen
- så viktig at me må setja av tid og krefter til å undersøke, og ha som målsetting; å komma fram til ei vurdering før 1990....

Over til nitt åpn.

Eg meiner det har skjedd ein kontrarevolusjon i Kina. Det er ikkje ein utvikling mellom ulike krefter som kan følgja "fram og tilbake" innfor partiet.

Det betyr: DET MÅ ILLE NY REVOLUSJON TIL OM KINA SKAL VERA SOSIALISTISK. Det framveksende borgerskapet som blei slått attende under kultur-revolusjonen sit no ved makta. Det er ikkje snakk om ein draup som pågår i partiet, men ein føy som Deng-fløyen har vunnet. Denne fløyen har konsolidert seg. "Opposisjonelle" i partiet og høren er skifta ut. Det er umogeleg at neste kongress/lands møte el.l. kan vedta å "snu." Ei omveltning må skje nederfra.

Eg er ingen Kina-ekspertert. Men eg vil trekke inn ein del argument som eg synes er viktige.

- Eg er klar over at ein kan vera nøydd å setja igang kapitalistiske verktøid under sosialismen (Slik t.d. Sovjet gjorde med NEP t.d.)

Eg trur heller ikkje at det ikkje fantes kapitalistiske trekk i Kina tidlegare. JEN: Leiarane i Kina framstiller ikkje dette som ein "Taktisk retreat", "ett midlertidig onde" el.l. Tvert om: Dei er heilt beinningslaus lause: Dette er sosialisme på kinesisk!!

- Det finnst ikkje lenger klassekamp i Kina, verken i eller utafor partiet. At nokon blir rike litt for dei andre, t.d. gjennom å uthytta andre som leiarar/ledarar, står ikkje i motsetnad til at alle skal bli rike

Arbeidsdelinga

- Arbeidsdelinga mellom hånd-ånd blir bygga opp, ikkje ned. Ved opptak til skolar er det berre karakterer som tel, og dei fleste som kjem inn (i forhold til % andel) er guttungane til partikader og intellektuelle
- Arbeidsdelinga mellom kjønna blir forverra. Gjennom skoleopptak, gjennom at det er "legalt" å avvise jenter i arbeidet fordi dei "kan bli gravide" og kreva svangerskapspermisjon og ammeperm og senke profotten. Jenter får ikkje tildelt jord, jenter får ansvaret for familään i teorien og.
- Klassesamansetninga i partiet og i hogare partiorgan forskyv seg slikat dei intell ktuelle/administratorane blir ennå meir dominerande.

Eg trur at 1. mai vil bli feira i Kina i mange år framover, og at det nye borgarskapet vil flyta på det sosialistiske namnet så lenge dei kan. Det vil og vera trekk frå den sosialistiske epoken, og kapitalismen i Kina vil ikkje vera identisk med kapitalismen i Vesten,

DET SAME KAN EIN SEIA OM SOVJET - DEI ER FRAMLEIS EIT SOSIALISTISK LAND I MANGE SIKE SYNER. Parallellen er i det heile tatt slående. Eg håper berre at de slepp å spela reprise på H"K"P si rolle.

ELINI

KVINNENE I KINA.

En av debattene i leiravisa på sommerleiren dreide seg om kvinnenes stilling i Kina etter 1978. Har arbeidsdeling mellom kjønnene endra seg, og eventuelt i hvilken retning?

Et av innleggene tok for seg kvinnenes andel av den yrkesaktive befolkninga i industri og jordbruk, og kvinneandelen på høgere læresteder. Konklusjonen som lå i de tallene som blei presentert, var ei svak stigning i kvinneandelene.

Problemet med dette materialet, var at det mangla ei analyse av hva som skjuler seg bak tallene:

1) Den mest vidtrekkende og dramatiske endringa i Kina etter 1978, er avkollektiviseringa på landsbygda, der 80% av folket lever. Fra 1958 til 1978 var arbeid og fordeling styrt kollektivt gjennom brigadene og produksjonslaga. Nå er hver familie sin egen lykkes smeder. De får en kontraktsfesta kvote, og disponerer resten av produksjonen fritt. Noen gjør det riktig bra, andre mindre bra. Den viktigste forskjellen ligger i de nye forholda mellom menneskene, som forårsakes av denne verdenshistorias hittil største privatisering.

Avkollektiviseringa er et kjempemessig nederlag for kvinnene. Før var menn og kvinner likeberettigede medlemmer av kollektivet (med den viktige forskjellen at kvinner i noen tilfelle kun oppnådde 80% av lønna til mennene.) Med fokus på familien som grunnleggende økonomisk enhet, er maktforholdet reversert i retning av mannen som overhode. "Kvinnen er tilbake i sin gamle hustrustatus, mens mannen er kontraktør" (W.Hinton i Clarté 1/85, s.64)

Kvinnens dobbeltarbeid øker i takt med nedbygginga av kollektivt organiserte tiltak. Elisabeth Croll viser hvordan husarbeidet blir skjeivere fordelt enn før. I en undersøkelse fra 1980 går det fram at kvinnene stod for 62% av innkjøpene og 97% av matlaginga i familiene. De nye tonene i offisiell kinesisk politikk på dette feltet skriver seg nettopp fra 1978: "Oppfostringa av den nye generasjonen er en stor oppgave for hele samfunnet, og spesielt for kvinnene." (Min understreking. Beijing Review 29.9.1978.)

Hinton, som kjenner den kinesiske landsbygd ut og inn, peker på en tendens i retning av at kvinnene blir igjen på jorda med primitive redskaper, mens mennene gir seg av-gårde og skaffer seg bedre inntekter gjennom å gjøre andre ting.

2) Når det gjelder arbeid i andre sektorer og utdanning, er materialet flertydig: Kjersti Ericson pekte på diskriminering av jenter ved opptak til jobber og utdanningsplasser, i en rapport fra partiets studietur til Kina i 1984.

Presidenten i den nasjonale kinesiske kvinneføderasjonen uttalte allerede i 1980 at "manglende arbeidsmuligheter blir de kinesiske kvinnes hovedproblem i de neste 10 åra"!

3) Den nye utviklinga av kjønnsarbeidsdelinga har også sin parallell i overbygninga. Det ideologiske presset på jentene er i ferd med å anta vestlige dimensjoner, med fokus på kropp, klær og make-up.

Moteblader og moteoppvisninger er blitt vanlige foreteelser etter 1980, og unge skjønnheter har blitt vanlig billedstoff i kinesiske magasiner. (I 218 av 792 tidsskrifter, etter ei optelling i mars 1982) Avisa "Kinas Sportsnytt" anbefaler diett, trening og hormoner for kvinner, og endog plastiske operasjoner mot flate bryster!

Journalisten Orville Schell forteller i boka si "To get rich is glorious" om en privat operatør i Beijing som på 14 måneder la seg opp en formue tilsvarende 90.000 NOK ved å operere 600 kvinner, slik at de fikk mere vestlig utseende øyne!

Statsministeren, Zhao Ziyang, er klar på dette: "Jeg er også for at kvinner forskjønner seg, med leppestift, øreringer og hårpleie. Før var det vanskelig å skille kvinner fra menn, siden de alle bar den ensfargede "Mao-dressen". (Uttalt i New York, 1984)

Den økende kvinneundertrykkinga er bare ett av flere produksjonsforhold som er grunnleggende forandra i Kina etter at revisjonistene kom til makta i 1978. Et nærmere studium av de andre sektorene i økonomien viser ei tilsvarende revers til kapitalistiske produksjonsforhold.

Ett av de store problemene vi står overfor bl.a. i NKS, er uklarhet internt og eksternt om hvor vi ønsker å gå - hva er innholdet i vårt sosialismebegrep? Ei avklaring er påkrevet. Denne avklaringa må også romme ei analyse av det som har skjedd i Kina, dersom vi skal virke troverdige. Hvis vi skal fortsette å være uklare på utviklinga der borte, vil det gå med oss som det gikk med NKP: Folk i Norge vil ikke ta vår "sosialisme" på alvor.

Jeg vil derfor foreslå overfor landsmøtet at vi får en Kina-diskusjon i neste landsmøteperiode, slik at NKS kan komme ut med ei avklart analyse på dette uhyre viktige spørsmålet.

Adrian.

RØD FRONT, NKS OG OMVERDENEN.

Kalle har et spennende og grundig innlegg i 4. mai nr. 2, under tittelen Raud front skal gjøre alt som er mulig for å stille til valg i DNS.

Jeg vil prøve å kommentere et par av Kalles viktigste problemstillinger slik jeg ser det, samt tenke høyt om hva som skal til for at RF "kan vinne i DNS."

Mitt utgangspunkt.

Mitt utgangspunkt er at DNS er en sentral arena for NKS, men at vi trenger en nyorientering og en debatt om RF's funksjon og profil. Jeg tror det er riktig og mulig for NKS i Oslo å satse på interessekamp og verving parallellt med satsing i DNS. Jeg tror det for NKS generelt, og spesielt nå, er nødvendig å stimulere den ideologiske debatten, være på høyden og helst en hestelengde foran de debattene som går i DNS. (De fleste....)

Dette bør ligge "i naturen" til en kommunistisk studentorganisasjon. I tillegg til arbeidet i DNS og ideologisk kamp på saker, så fungerer DNS som minivalgkamper der vi stadig blir konfrontert med politisk motstand og slåss for støtte, og der avstemningene blir barometre, som valgresultat, på hvordan vi greier det. Altså: DNS-arbeidet gir et viktig korrektiv om hvordan vi står i forhold til viktige deler av studentmassen.

Hovedproblemet ??

En av Kalles problemstillinger er: "Jeg mener hovedproblemet er: Har NKS noen folk som har lyst til å jobbe med RF ?? Går det utover NKS' prioriterte oppgaver at disse folkene jobber med RF, eventuelt i hvilken grad ? Og, hvor mange NKS'ere kan settes av til RF jobbing ??"

Jeg oppfatter det sånn at Kalle argumenterer temmelig sterkt for en form for løsriving for RF i forhold til NKS, - at RF skal stå på egne bein. Jeg er enig i endel av de enkelt-standpunktene som Kalle legger til grunn, men mener retninga er feil.

Forst:Hva er garnt i ekteskapet NKS/RF ?

- NKS har leda RF-arbeidet uten å mobilisere organisasjonen rundt det, men gjennom vedtak/direktiv på spørsmålet stille/ikke stille.
- Såvidt jeg skjønner har dette også vært forholdet for RF. Altså RF har ikke fixsa å dra opp en større debatt om betydninga av RF som har fått gjennomslag.

- NKS har gjort forholdet til et spørsmål om å stille eller ikke stille, omtrent bare ut fra ressurs hensyn i utgangspunktet, uten å dra inn betydninga av å stille m.h.t. verving/IK og andre forhold...som ikke direkte tjener hovedoppgavene.
 - RF har i for liten grad en "brei-front" profil somer up to date.
- Kalle er enig i Universitas' "Dinosaurs"-betegnelse, og jeg støtter opp.

Men: - RF er NKS i DNS-sammenheng. Dette tror jeg er fornuftig og nødvendig. Fornuftig fordi NKS trenger å stå fram med i hovedsak et ansikt for å verve og vinne oppslutning, og nødvendig fordi det er NKS som har oppretta RF og er drivkrafta, sjøl om en skulle ønske og må arbeide for flere uavhengige i RF.

Kutte navlestrengen ?

Kalles argumentasjon er prega av at NKS er en klamp om foten på RF, og at med et sjølstendig RF kunne en utnytte ressursene i NKS og trukket til seg flere uavhengige som hadde gitt ei styrking av RF.

Kalle sier: "Jeg er enig i at NKS ikke kan prioritere å bruke mye krefter på RF i DNS, enten RF sitter i styret eller ikke. Men den viktigste grunnen til at det er vanskelig for RF å ta styreposisjonene i DNS, skyldes ikke at NKS har lite krefter, men at den politiske og ideologiske kampen blant studentene er for lav. Det finnes ikke noe godt alternativ til DKSF i dag. Å legge oppgaven å være et slikt alternativ på skuldrene til NKS, er å forsøke å holde liv i en illusjon. Med dette betyr ikke at RF er uviktig. Det betyr at utgangspunktet for RF-jøbbinga ikke kan være styreposisjon i DNS eller ikke styreposisjon. Utgangspunktet må være å bygge opp et reellt alternativ til DKSF. Dette må i stor grad skje uavhengig av NKS."

Min viktigste uenighet med Kalle er at NKS nettopp er betingelsen for å bygge et alternativ og vinne styreposisjonen i DNS. En uavhengig og sjølstendig RF, løst fra NKS, er virkelig en illusjon og umulighet. Uavhengig av kritikk av RF/NKS slik de fungerer i dag så er en politisk og organisatorisk forankring helt nødvendig, - noe annet er å kutte navlestrengen.

Den politiske ledelsen av RF ligger i siste instans i AKP, uansett om dette skjer ved å lede gjennom Klassekampen, som kan gi inntrykk av at det ikke eksisterer noen politisk ledelse overhodet, eller om det er et tett organisatorisk forhold mellom RF-NKS og Oslo-partiet. Dette henger i hop, der det første er det grunnleggende og det viktigste, mens det organisatoriske er en forutsetning.

2.

En annen av Kalles sentrale problemstillinger er forholdet mellom DNS som offentlig fora, altså fora for ikke spesifikt viktige studentsaker i forhold til det studentspesifikke.

Jeg tror Kalle har rett i dette skillet og kritikken retta mot ledelsen i RF, men jeg tror årsaken ligger i at RF-arbeidet har vært drevet i for stor grad basert på sytti-tallets erfaringer og glans, og for liten evne til å ta tida på pulsen. Jeg ønsker ikke å bli dupert av trendene, men å hardnakka stå på syttitalls-standpunkt i syttitallsform vil uvegerlig føre oss i grøfta.

3. Hvordan vinne i DNS.

Et utgangspunkt er en analyse av medlemmene i DNS. Jeg tror at kjennetegna, (jeg tenker ikke på kjøttvekt) er folk som kan mobiliseres på saker, uavhengig av grupperingene, og som i dag ikke anser RF for noe reellt alternativ til DKSF, hverken med hensyn til å gjøre DNS til studentarhus eller et politisk alternativ.

Derfor blir evnen til å fremstå som et reellt alternativ i DNS viktig, virkelig å gå på tvers av moteriktige og konservative trender, på saker som ego/høyre- bølga somkanskje er en av de viktigste ideologiske strømningene blant ungdom, vise sneverheten og det innemente i Gro-Kåre politikken.

Konkret i formen til kommende semesters møteprogram:merkene form og innhold i denne sneverheten.

Det betyr også klarere å få fram DKSF's reaksjonære profil, - i de kretser snakkes det stadig mer om å markedsføre politikken, i styreposisjon ikke ta stilling, kun administrere og i tillegg virke passiviserende.

Spørsmålet om å vinne i DNS er sjølsagt det vanskeligste, men og det mest utfordrende.

Jeg håper at den videre debatten kan konsentrere seg om dette, og at vi innser at uten et enig og aktivt NKS som en forutsetning for å vinne styreposisjonen og oppslutning, er det hele temmelig dødfødt.

Åneris

OM NKS, RØD FRONT OG DET NORSKE STUDENTERSAMFUND I OSLO

Svar til Snorre:

Jeg takker for innlegget til Snorre og håper at svaret mitt kan hjelpe til å drive debatten videre.

1) Snorre kritiserer meg for å ville løsrive Rød Front fra NKS. Han har rett i at en uavhengig og sjølstendig RF løst fra NKS er en illusjon og umulighet. Uavhengig av hvordan forholdet NKS/RF fungerer i dag, er det sånn at NKS må lede RF politisk og organisatorisk. Dette la jeg altfor liten vekt på.

2) Men Snorre gjør den samme feilen som jeg kritiserte tidligere. Han legger alt for stor vekt på å vinne i DNS, uten å gå grundig nok inn på hva som er grunnlaget for den breie Rød Fronten som skal bli et reelt alternativ til DKSF.

Under sitt punkt 3 "Hva som skal til for at RF skal vinne i DNS" konkluderer han:

"Spørsmålet om å vinne i DNS er sjølsagt det vanskeligste, men og mest utfordrende. Jeg håper at den vidre debatten kan konsentrere seg om dette og at vi avviser at uten et enig og aktivt NKS som en forutsetning for å vinne styreposisjonen og oppslutning er det hele temmelig dødt."

Og utgangspunktet for å vinne skal være en analyse av medlemmene i DNS med vekt på de uavhengige.

"Derfor blir evnen til å framstå som et reelt alternativ i DNS viktig, virkelig å gå på tvers av moteriktige og konservative tendenser..." og vidre "Det betyr også klarere å få fram DKSF's reaksjonære profil..."

Jeg er enig i intensjonen og målet som Snorre legger fram her, men hva med veien fram til målet?

Påstand: Vi vinner aldri større oppslutning om RF hvis vi ikke forandrer måten vi jobber på. "70-talls metoden" knytta til at RF sitter i styreposisjon har utspilt sin rolle. Hva er det Snorre mener NKS skal være enig om? Å stille til styrevalget? Spørsmålet er hvilke politiske linjer og dertil egne metoder NKS skal mobilisere og bygge RF på.

Det er klart at når vi har nesten alle RF-erfaringene våre fra jobbinga i DNS-huset Chatoga Nøt så blir det naturlig å ta utgangspunkt i disse erfaringene. Men i denne debatten er det et problem, vi trenger nye erfaringer for å komme videre.

DNS-huset er det stedet hvor dagens ideologier blir hamra ut rett foran nesene våre. Derfor er DNS viktig. Denne kampen om huene til folk skal vi være med på. Men det er ikke nok at vi er mot DKSF og tar utgangspunkt i det. Da blir vi hengende i løse lufta. Vi må legge hovedvekt på det vi sjøl vil.

Snorre er mot direktivbruk i DNS' uten politisk mobilisering av medlemmene i NKS. (selv om han ikke skriver det i innlegget) Her er vi ved kjerna. Grunnlaget for å bygge en Rød Front ligger ikke i DNS-huset. Men i den aktiviteten som finns og som NKS driver fram rundt på høyskolene og på universitetet. NKS er ikke DNS-styret i denne sammenhengen, men alle medlemmenes politiske praksis. Det er dette som er utfordringa. Det er her NKS må være ledende. Hvordan skal NKS sine egne medlemmer bli ei sterk kraft i den ideologiske kampen? Uten at hele NKS blir mobilisert på den ideologiske kampen - helt uavhengig av hva som skjer i DNS - kan det ikke bli noe fart på Rød Fronten.

Veien fram:

Ideologisk kamp er kamp om huene til folk, kamp for at folk skal ta stilling til hendelsene i tida og handle sjølstendig. Den ideologiske kampen foregår i senga, rundt kantine-bordet, på allmøter og i DNS. Ideologisk kamp er kamp om historia. Om hvordan ting i fortida skal vurderes, hva som er viktig å lære av og hva vi skal ta avstand fra. Men kampen om historia er samtidig en kamp om nåtida, hvordan folk skal handle og om hvordan framtida skal se ut. I dag er den ideologiske kampen for sosialisme, for kvinnes rettigheter, for internasjonal solidaritet og mot rasisme jøvlig viktig fordi sterke reaksjonære krefter drar motsatt vei.

Den ideologiske kampen er en kamp mellom de to mulige verdensanskuelserne. Mellom den metafysiske som sier at kapitalismen og utbyttinga er evig og uforanderlig. Og den dialektiske som sier at samfunnet er i bevegelse og forandring og at motsigelsene i samfunnet bl.a. klassekampen driver utviklinga av samfunnet framover. For å styrke oss i den ideologiske kampen må vi lære å bruke den dialektiske og den historiske materialismen på tinga som skjer idag. Vi må bruke de historiske erfaringene arbeiderklassen har gjort i kampen for sosialismen. Ellers blir vi sjøl offer for borgerlig ideologi av forskjellig slag, passivisert og ufarliggjort. Uten den revolusjonære teorien kan vi ikke analysere utviklinga ut fra arbeiderklassens interesser og slåss for dem.

Vi må knytte den ideologiske kampen og politikken vår til oss sjøl som studenter. Vi må slåss om innholdet i faga. Kunnskapen er viktig vi trenger den både i agitasjonen vår og for å bygge et nytt samfunn. Vi må mobilisere andre studenter på denne kampen og ikke bare være kommunister på fritida. Her kan vi bruke studie-sirklene, gjøre politikken og teorien vår aktuell samtidig som vi styrker kampen om det faglige innholdet. På denne måten unngår vi at sirklene bare blir et alternativt kurs for studentene.

Vi må slåss mot den undertrykkende og fordummende universitetsideologien som sier at universitetet er radikalt i seg sjøl og for at kunnskapen skal være nyttig for arbeiderklassen. Vi må vise at interessekampen er en del av klassekampen. Vi må slåss mot undertrykkinga av kvinner på høyskolene og på universitetet.

De intellektuelle er viktige i kampen for sosialismen og i oppbygginga av det nye samfunnet. Derfor skal vi jobbe for å fostre kommunistiske intellektuelle. Vi må gå mot linja som sier at de intellektuelle er søppel som stinker. Dette er ei linje for å legge ned kampen for den kunnskapen som arbeiderklassen trenger. Og det er ei linje for at de intellektuelle ikke skal ta stilling for arbeiderklassen.

Når vi skal jobbe langsiktig for å bygge opp en Rød Front, må vi drive fram dette arbeidet slik som vi for har jobba fram interessekampen. Vi må velge et par områder å styrke oss på f.eks. kvinnekamp og internasjonalt, så må vi velge noen møter i DNS som hele Oslo NKS kan forberede seg på. Både områdene og møtene må velges slik at vi kan knytte allianser med andre grupper på de politiske linjene vi utvikler. Hele Oslo NKS må være med på å diskutere denne politikken sånn at alle medlemmene kan mobilisere uavhengige folk til Rød Fronten.

Vi må legge vekt på å styrke oss sjøl og omlandet politisk framfor å opptre og Vinne debatter i DNS. Vi skal selvfølgelig opptre i DNS for å vise at vi linn og for få fram synet vårt i debattene. For å drite ut DKSE. Men vi må prioritere å bygge medlemmene og utvikle politikk på denne kampen. Å stille et styre for å vinne et valg i DNS er urealistisk og feil må.

Kalle

DEN POLITISKE SITUASJONEN FØR STATSBUJSJETTAKSJONEN

Vi skriv allereide september og alvoret ligg tungt over oss allereide. Dette har fleire sider, mørke kveldar med studier og ikkje minst å ta fatt på dei politiske oppgåvene den utnerka sommarleiren ga inspirasjon og grunnlaget for. I haust er det mogeleg å gå til dei heilt store studentpolitiske kampane. I oktober i år som alle andre haustar blir statsbudsjetten lagt fram. Det som er spesielt i år i motsetning til dei siste åra, er at DNA sit med "makta". Vi får garantert det verste budsjettet for folk flest. -Eit angrep på folk sin økonomi framstilt i sosialismen sitt namn, eller i "dåm rettferdige omfordelings ideologien" sitt namn.

Ryktene om innhaldet på den studiefinansielle sida er mange. Fyrst dei "positive". Alergrensa for behovsprøving mot foreldra sin inntekt skal bli satt ned til 18 eller 19 år. Dette kostar som kjendt. Ryktene seier at desse pengane skal takast frå dei 105 mill. som lånekassa gjekk med overskudd ved årsskiftet. I tillegg skal det skrapast litt her og der. Andre rykter seier at statsbudsjetten kjem med eit "JA TIL INTEKTSAVHENGIG TILBAKEBETALING" dette skal starte å gjelde frå neste haust. Budsjettet blir eit 0 null budsjett, dvs ingen auka tilskudd.

Vi treng heller ingen forhåpningar om tilskudd til fleire lærarstillingar, teknisk utstyr, bygg, bibliotek osv.

STATSBUDSJETTAKSJON.

Mot dette budsjettet treng vi ein aksjon. Vi treng ein aksjon som er like vellykka som renteaksjonen var i vår, m.h.t. antall folk på gata. Kanskje kan vi i tillegg greie å slå tilbake litt av forverringane og få bevilga nokre ekstra ører.

DUK har "allereide starta å legg planar for aksjonen. Dei har satt ned ein sentral aksjonskomitè. DUK er ikkje kjendt for å vere den raskaste instansen når det gjeld planlegging, så ein kan rekne med at det tar si tid.

DEI SOSIALDEMOKRATISKE STUDENTPAMPANE SITT DILEMMA I FORHOLD TIL DNA REGJERINGA.

Dei sosialdemokratiske studentpampane i NSU og DUK fekk eit dilemma i og med det er AP som sit med regjeringsmakta og som skal legge fra forslaget til statsbudsjettet. Dette dilemmaet viser seg ved at i og med løftet om å setje ned aldersgrensa meinte det at "en må diskutere om det er strategisk riktig med en aksjon på dette tidspunktet." Sos.fronten ville helst vente til statsbudsjettet er lagt fram med å bestemme om det er naudsynt med ein aksjon. No er det forøvrig bestemt at aksjonen skal vere i tida 27 - 31 oktober. -Så det blir aksjon! Spørsmålet er kordan. Med sosialdemokratiet sine motforestillinger kan vi ha i tankane kordan dei vil den skal bli og kor mykje dei kjem til å legge ned av arbeid i denne. NOK EIN GONG ER DET OPP TIL OSS KOMMUNISTAR OG AVGJERE KOR VELLYKKA OG KOR MANGE ELEVAR OG STUDENTAR DET FINST PÅ GATA I AKSJONSTIDA!

NKS SI OPPGÅVE MED AKSJONEN

Studentar, elevar og folk flest er åpenbart så fortvila over situasjonen at ved god mobilisering og godt forarbeid går dei ut til kamp for å vise forbanninga og kjempe for ein betre situasjon. Dette viser ei rekke streikar, demonstrasjonar og ikkje minst Renteaksjonen i vår. Renteaksjonen samla fleire tusen folk på gata. I Trondheim og Tromsø var det okkupasjonar. NKS la ned mykje arbeid i denne aksjonen og utan å skryte av oss sjølve spela arbeidet vårt ei stor rolle for at aksjonen blei vellykka. Det er heller ikkje å stikke under ein stol at utan NKS hadde det ikkje blitt noke anna enn ein "postkort akjon"

Aksjonen hadde også viktige interne positive konsekvensar. NKS fekk ei felles ekstern sak å jobbe med. Nokre av folka i vårt nære omland fekk oppgåver og blei verva til NKS. Den politiske entusiasmen vokste med resultatene av Renteaksjonen. Kort oppsummert var Renteaksjonen positivt i forhold til det arbeidet som blei lagt ned i den. Mange folk viste seg på gata "felleskapet" i organisasjonen blei styrka og vi fekk knytta kontaktar. Biletet hadde også sine svake sider. Arbeidet mangla sentral planlegging m.h.t. koordinering mellom dei ulike distrikta og med Raud Ungdom. Desse manglane førte til det blei lagt ned forskjellig grad av arbeid med tilsvarande uttelling på dei ulike stadane i landet.

I den kommande statsbudsjettaksjonen vil sentralstyret igjennom kampanjevarlege prøve å rette på. Vi har diskutert med Skule Utvalget i RU for å få eit samarbeid. I Oslo har det vore eit møte mellom sentrale RU og NKS aktivistar, og det viste at entusiasmen er stor i planlegginga av aksjonen. Vi vil prøve å få til noko tilsvarane dei andre stadane i landet.

MÅLSETNING

Interne målsetninger må vere at konsolidere organisasjonen på statsbudsjettaksjonen som den eksterne hovudsaka. Å verve studentar til NKS må vere hovusaka i denne aksjonen. Vidare skulere medlemmane i eksternt arbeid med studentar.

Eksterne målsetning må vere å mobilisere folk ut på gata. NKS må vise seg leiande i aksjonsarbeidet, og vise at vi har ein rett politikk, som ikkje splittar studentmassa.

Skal vi oppnå resultat i forhold til dette må vi legge klare planar for arbeidet både lokalt og sentralet. Statsbudsjettet er ikkje det einaste som skjer. NKS skal snart ha landsmøte. Det betyr at vi treng tid til førebuing av dette. Vi må avpasse arbeidet med aksjonen til dei interne oppgåvene med landsmøtet. I aksjonskomitear må vi ha kjende kommunistar. Vidare i større grad enn tidlegare trekke med uavhengige progressive studentar i arbeidet med aksjonen. Vidare må alle

Laga må setje opp konkrete planar for aksjonen. -Kven skal brukast i aksjonskomiteane og konkrete planar om kven som og kor mange som skal vervast. Datoplan for arbeidet verkar som regel bra.

FRAM MOT AKSJONEN

Aksjonen skal vere i tida 27 - 31 oktober. Statsbudsjettet blir offentleggjort 6 oktober. NKS får det i hende ca ei veke før. Det er då viktig å gjere seg kjend med innhaldet. Parolane for aksjonen skal vedtakast av DUK de 22. september. Før dette må vi ha vore forslag til krav kjent.

IATB

Som tidlegare sagt ryktast det eit JA til IATB. Spørsmålet er om vi skal gå offansivt ut å kreve ein parole som seier "Nei til IATB"?FaFo har utreda ein modell for IATB og det kan vere på sin plass å oppsummere enkelte sider med den.

Forutsetninga for modellen er at den ikkje skal koste staten eit ekstra øre. Den byggjer på at ein skal betale tilake 4% av inntekta. Tek tilbakebetalinga meir enn 31 år skal resten ettergjevast. FaFo forutset vidare at renta skal ver e 8%! Den seier vidare at 40% av tilbakebetalarane vil få ein værre tilbakebetalingssituasjon en no. Dette vil gjelde folk med relativ kort utdanning. (som yrkesskule utdanning, sjukepleiarar, sosionomar, vanlege lærarar o.l.) Dei andre 60% vi få det som no eller litt betre.FaFo rapporten går inn for behovsprøving mot ektefelles inntekt. -Dette vil ramme jenter!!!!!! Dei seier så fint "Likestillingsprinsippet må vike foran rettferdighetsprinsippet"!!!!!!

Det er naturleg å tru at FaFo rapporten vert lagt til grunn for Stortinget sin IATB. Det som passar staten vil bli innført, medan det som ikkje passar staten vil forebli i rapporten. -Les: Behovsprøving blir innført medan renta på 8% og ettergjeving blir i rapporten.

ANDRE AKSJONAR

Landslaget for Norges Sjukepleiarstudentar (LNS) skal ha ein praksisaksjon i tida 20 - 25 oktober (dvs ei veke før statsbudsjettaksjonen). Denne er innretta på den mangelfulle praksisstudiet til sjukepleiarstudentane. Sentrale krav er krav om fleire lærarstillingar, fleire sjukepleiarstillingar og auka bevilgingar til helsesektoren generelt.

Sjukepleiarstudentane kjem til å ha praksisboikott med stor aktivitet på gata. NKS på dei ulike stadane må då stille opp med støtte løpesetlar og sal av Klassekampen, som forhåpentlegvis dekkar aksjonen. NKS må vise at vi støttar kampen og vere aktiv i å verve sjukepleiarstudentar til NKS og studiesirklar. NKS arar på sjukepleiarskulane må aktivt vere med å lede aksjonen.

Propaganda

Studentsida i KK vil i tida framover jobbe i forhold til aksjonane og IATB. Sal av avisa vil ha ei skulerane og mobiliserande effekt. Det er viktig at dette prioriterast framover. Lokale og sentrale flygeblad og spreing av HMG er viktig.

LYKKE TIL MED AKSJONANE !!!

VÅR NASJONALE MÅLSTRID

Som kommunistar veit vi at det nasjonale er ei verkande kraft vi på eit eller anna vis må forhalde oss til. Det er ikkje berre slik at det nasjonale er "eit noko" som ved somme høve har ein progressiv funksjon - t.d. i dei tilfella kampen mot aggresjon og imperealisme blir ein kamp for nasjonalt sjølvstende.

Føresetnaden for at eit folk skal vere i stand til å stri seg fram til ei politisk, sosial og kulturell frigjering, er at det kan gjere det ut frå eigne føresetnader som folk. Dette er sjølvinnlysande - og kjerna i det nasjonale spørsmålet.

Dette betyr at vi i arbeidet vårt ikkje berre skal vise verdnad og forståing for særhåttene til andre nasjonaliteter - men like viktig: Vi må meisle ut politiske liner som klårt seier frå om at vi ønskjer å take del i ein kamp for å oppvurdere eigen kultur og særhått. Vi må stille spørsmål som: Kva ovringer i den felles nasjonale kulturarven er det vi ønsker å take med oss inn i eit sosialistisk samfunn? Kva krefter er det som trugar med å bryte ned verdfulle element ved eigen kultur? Kva vil dette seie konkret for eigen praksis, som parti, som medlemmer i eit kommunistisk parti?

Likner vi oss med andre nasjonar, er det mykje som fell oss i auga, av likskapar og ulikskapar. Ser vi på naboland som Finland, Island og Færøyane, alle same tidlegare koloniar til liks med Noreg, er det i alle fall ein ting som skil oss ut frå dei andre. Vi har ikkje løyst vår eigen målstrid. Han ulmar enno, over 130 år etter at han blei reist. Kva er det eigenleg spørsmålet dreiar seg om?

Det er etterkvart blitt eit ålmennt godkjend faktum at språket er meir enn eit reint kommunikasjonsmiddel. Språket fortel noko om oss som brukar det - kva bakgrunn vi har og kva bakgrunn vi ønsker å gje inntrykk av at vi har. Vi kan då og lett slå fast at det finnst variasjonar i talemålet til folk. Innefor nasjonalstatene finn vi ulike variantar av eit nasjonalmål (dialektar). Klassedelinga har og skapt sine variasjonar (sosioloektar). Ellær vi kan peike

på variasjoner som er kjønns- eller aldersbestemte. Tale-målet vårt er altså ein identitetsbærer. Ein kamp for sjølvhædding og sjølvrespekt er derfor uløyselig knytt til kampen for eget språk. Det seier seg derfor sjølv at språket også kan brukast som undertrykkingsmiddel - mot klassar, nasjonale grupper osv. Dette er noko representantar for borgarskapen alltid har visst å nytte, men som den revolusjonære rørsle desverre ikkje alltid har sett li sett like klårt.

Greitt nok dette, vil eg tru ! Men også eit skriftmål er identitetsberande. I Noreg har vi to skriftmål (dersom vi uå ser bort frå dei ulike variantane av samisk og skolte-samisk). Kva er kærakteren til desse to skriftmåla ? Kva identitet er dei kvar for seg bærer av ? Kva følgjer må svaret på desse spørsmåla få for målpolitikk og praksis i ml-rørsle ?

Bokmålet ovrar seg både som tale- og skriftmål. Historia til dette språket må først attende til tida då landet vårt misste sjølvstendet. Det utvikle seg då ein særeigen, regional variant av dansk mål her til lands - embetsmanns-språket - som store delar av borgarskapen seinare gjorde til sitt. Språkreformar i dette hundreåret nærma skrift-biletet i dansken til denne talemålsvarianten - slik at det vi i dag kjenner som bokmål er så og seie identisk med talemålet til eit lite men mektig mindretal, med hovud-sete på Oslo vestkant.

På den andre sida har vi dei norske dialektane og det (ny) norske skriftmålet. Dialektane, anten det er talemålet på Grorud eller på Voss vi pratar om, har greina seg ut frå same rota - gammalnorsk. Det er mykje som skil dialektane frå kvarandre, men fordi rota er den same, er systemet i store trekk likt. Det (ny)norske skriftmålet er den skrift-lege samnemneren for alt norsk talemål (les dialektar), og samler i seg det dei har felles.

Særpreget ved den norske målstriden er at borgarskapet ikkje tok stilling for det norske målet - verken i skrift eller tale. Dei gjorde dansken og det unorske bokmålet til sitt språk, og har gjennom ein kløktig politisk kamp gjort eget talemål til skriftmålet for storparten av folket, som

altså pratar norsk.

Stode er i dag derfor slik at det norske talemålet blir halde oppe av bønder, fiskarar, arbeidsfolk og storparten av småborgarskapen, men berre ein liten del av folket nyttar den skriftlege samnemnaren for dei ulike norske talemålsvariantene.

Andre Bjerke sa om bokmål, at ei god språkføring i dette språket var kjenneteikna av å vere absolutt dialektfri. Andre Bjerke hadde heilt rett - alle forsøk på å føre bokmålet bort frå talemålsgrunnlaget sitt - talemålet på Oslo vest - mot norsk mål, har stranda. Reglane for "godt" og "dårleg" i dette språket, har frømlis utgangspunkt i "den dannede dagligtale". Det "radikale" bokmålet er ein bløff, som ikkje har tent anna funksjon enn å føre målstriden på ville vegar og finnst då heller ikkje andre stader enn i ordlistene samt i hovuda på ein del velmeinande folk som gjerne vil skrive "folkeleg". Stalin sa då også om dette:

"Det ville vere fullstendig uriktig å tro at det som følge av blanding av f.eks to språk, skulle oppstå et nytt tredje språk som ikke likner på noen av de blandede språkene og som kvalitativt skiller seg fra begge disse språkene. I virkeligheten sårer vanligvis et av språkene ved blanding, det beholder sin grammatiske oppbygning, beholder sitt grunnfond av ord og fortsetter å utvikle seg etter sine indre utviklingslover, mens det andre språket mister sin kvalitet litt etter litt og dør bort etter hvert."

J. Stalin "Marxismen og språkvitenskapen" s. 32

Dette er slett ikkje uproblematisk. Når folk lærer seg bokmål, lærer dei seg til same tid bokmålet sine vurderingar av godt og dårleg. Dette kan ikkje føre til anna enn forakt for eget språk, auten det er direkte eller (ny)norsk vi pratar om.

Påstanden er altså at bokmålet tyner norsk mål. Dette skriftmålet er eit trugsmål mot identitetskjenning vår,

er grunne på følgjande faktum:

- 1) At bokmål og norsk (talemål og skriftmål) er to ulike språkssystem.
- 2) At bokmålet er dominerande
- 3) At bokmålet har status,

Ei korrekt nasjonal line i målspørsmålet for parti og partimedlemmer må derfor vere:

- 1) At ungdomsforbund, studentforbund og parti sett målspørsmålet under diskusjon for å skolere opp medlemmene på det.
- 2) At alle publikasjonar frå rørsle inneheld 100 % (ny)norsk.
- 3) At kommunistar nyttar (ny)norsk som sitt skriftmål.
- 4) At partimedlemmer, der det er mogleg, tek del i arbeidet for å føre (ny)norsken inn i skoleverket, kor det no måtte vere i landet.

Gustav In

Tal dialekt — skriv nynorsk

April 7, 1986

Dear comrades in the NKS,

Our warmest revolutionary greetings to all of you!

We would like to thank you for sending a representative to our country this February to March. Her stay here had been very fruitful. It was a learning process for both of our organizations. We learned a lot about your struggle in Norway, of Europe in general and many things about international politics. We hope you could learn some things about our experiences here as well.

Aside from dialogue and information, we were also able to come up with initial concrete working relations, ranging from continued exchange of materials to the possibility of our sending our representative there in the future.

At present, we are in the process of redefining our orientation and role in the present level of the revolution. Now that the Marcos' fascist dictatorship has been overthrown, we must play an important role in consolidating the victories of the people, dismantling the vestiges of fascism and in raising the level of struggle into an anti-imperialist one.

By the end of this month, we are going to convene our National Council in order to firm up our plans for the coming semester. Within this year also, we are hoping that we could hold a special National Congress of KM so that we could revise many of our basic documents including our constitution and general program.

With regards to our relations with the new government, we are extending our support to the positive aspects of the government. We are helping the progressives in the government in the consolidation of their position while neutralizing the reactionaries that have sneaked in. This situation is still very fluid and the balance of forces in the government could change anytime. But we must play an active role in the direction of things to come.

We are also in the process of strengthening our legal organizations which have suffered many setbacks because of their boycott posture during

the last presidential elections. A key factor that will enable us to overcome our defensive position right now is the practice of criticism and self-criticism. We are also trying to realign some of our organizations in new progressive alliances.

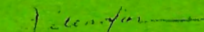
We are still expecting intense ideological debates within the National Democratic Front (NDF) because of questions which were triggered by its wrong policy vis-a-vis the elections. But we are not afraid of struggles because we believe that this will all the more temper our cadres and members. We are optimistic that the correct line will win.

We are hoping that you will continue to be with us in this critical period of ours.

Long live the solidarity of the Norwegian and Filipino peoples!

Down with imperialism!

For the National Executive Board
of KABATAANG MAKABAYAN,

Joven Peleador
General Secretary

